

het de lozing van ZZS betreft waarvoor het overheidsstreven is om deze uit de leefomgeving te weren of ten minste beneden een verwaarloosbaar risiconiveau te brengen (*Kamerstukken II* 2010/11, 27801, 77). Onder de Omgevingswet wordt dit probleem opgelost, omdat art. 2.12 lid 2 en art. 2.13 lid 2 van het Besluit kwaliteit leefomgeving maatwerk in beginsel *altijd* mogelijk maken.

Interessant is dat de voorliggende uitspraak laat zien dat via de band van de (m.e.r.-beoordelingsplichtige) grondwateronttrekking alsnog gezorgd kan worden dat ook bij dergelijke lozingen waarvoor geen maatwerkvoorschriften mogelijk zijn, de oppervlaktewaterkwaliteit voldoende beschermd kan worden. Eiseres voert ten aanzien van de lozing van PCP (en enkele andere chemische stoffen) aan dat de immissietoets onjuist is uitgevoerd (met het Handboek Immissietoets wordt beoordeeld of een lozing acceptabel is in het licht van de waterkwaliteitsdoelstellingen). In de procedure over de maatwerkvoorschriften voerde eiseres meer specifiek aan dat bij maatwerkvoorschrift een strengere emissiegrenswaarde moest worden vastgesteld dan die geldt op grond van het Blbi. Eiseres wil kortom bewerkstelligen dat de lozing van PCP verder beperkt wordt. Waar dat niet mogelijk is via een maatwerkvoorschrift op grond van het Blbi, kan een m.e.r.-beoordeling (en eventueel een latere m.e.r.) er wel toe leiden dat bij de beoordeling van de milieugevolgen van de grondwateronttrekking (in brede zin, dus inclusief de daaruit voortvloeiende lozing) geconcludeerd wordt dat de lozing van PCP onacceptabel is in relatie tot de oppervlaktewaterkwaliteit. Vervolgens kan bij het vergunningbesluit met die gevolgen rekening worden gehouden op grond van art. 7.35 van de Wet milieubeheer.

In de voorliggende uitspraak bleek dit alles echter niet nodig omdat naar het oordeel van de rechtbank de immissietoets correct is uitgevoerd en er dus geen noodzaak was tot nadere milieubescherming en dus de m.e.r.-beoordeling op dit punt juist was uitgevoerd.

2. De relatie met het saneringsplan

In de voorliggende zaak stelt eiseres ook de integrale afweging omtrent de sanering ter discussie. Het gaat daarbij dus niet enkel om de (mogelijke) effecten van de grondwateronttrekking en de daaruit voortvloeiende lozing, maar om de effecten van de sanering als geheel, in bredere zin.

Wat dit betreft overweegt de rechtbank dat een integrale afweging met betrekking tot de sanering heeft plaatsgevonden in het inmiddels onherroepelijke saneringsbesluit en dat in een beroepsprocedure tegen de watervergunning die hieruit voortvloeit, dit saneringsbesluit niet opnieuw ter discussie gesteld kan worden. De rechtbank overweegt daarbij dat de bevoegdheid tot het wijzigen of vaststellen van het saneringsplan ook niet bij het waterschap ligt, maar bij het college van gedeputeerde staten.

Deze beschrijving van relatie tussen (het goedkeuringsbesluit op) het saneringsplan en de watervergunning voor de grondwateronttrekking verschilt enigszins met de beschrijving die de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State in een uitspraak van een maand later over een andere zaak gaf (ABRvS 24 maart 2021, ECLI:NL:RVS:2021:634,

Men R 2021/59, m.nt. J.J.H. van Kempen (eveneens opgenomen in deze editie van dit tijdschrift)). Daarin overwoog de Afdeling dat bij het vergunningbesluit over de grondwateronttrekking in beginsel van de juistheid van de in dat saneringsplan vervatte afweging kan worden uitgegaan en slechts bij 'sterke aanwijzing' dat dit niet langer het geval is, anders geoordeeld moet worden. Waar in de voorliggende uitspraak dus overwogen wordt dat het saneringsbesluit (in het geheel) niet ter discussie gesteld kan worden, wordt in de Afdelingsuitspraak overwogen dat dit bij 'sterke aanwijzingen' wel mogelijk is. Wat mee kan spelen bij dit verschil in benadering, is dat – anders dan bij de voorliggende zaak – in die zaak het college van gedeputeerde staten ook bevoegd gezag was voor de grondwateronttrekking.

J.J.H. van Kempen

M en R 2021/56

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
3 maart 2021, nr. 201902555/1/R4
(Venema, Steendijk, Van Heijningen)
m.nt. A. Collignon

(Art. 1.2 lid 2 Invoeringswet Wabo)

ECLI:NL:RVS:2021:443

Overgangsrecht: er is geen sprake meer van een 'oorspronkelijke' aanvraag bij wijzigingen van niet-ondergeschikte aard.

Aan de orde is de vraag of de aanvraag van 2 februari 2010 als grondslag voor het door het college te nemen besluit heeft te gelden, dan wel door de nadien ingediende aanvullingen niet meer als de oorspronkelijke aanvraag kan worden aangemerkt. Daarbij is met name van belang of de aanvullingen, op zichzelf maar ook in onderling verband beschouwd, van ondergeschikte aard zijn (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 27 november 2013, ECLI:NL:RVS:2013:2139). Het antwoord op die vraag bepaalt welk recht door het college moet worden toegepast.

Uitspraak in het geding tussen:

[appellant A] en [appellant B] (hierna tezamen en in enkelvoud: [appellant]), wonend te Beers, gemeente Cuijk, en het college van burgemeester en wethouders van Cuijk, verweerder.

Procesverloop

Bij besluit van 22 februari 2019 heeft het college aan [vergunninghouder] een revisievergunning als bedoeld in artikel 8.4, eerste lid, van de Wet milieubeheer (oud) verleend voor een varkenshouderij aan de [locatie 1] te Beers. Tegen dit besluit heeft [appellant] beroep ingesteld.

Het college heeft een verweerschrift ingediend. [appellant] en het college hebben nadere stukken ingediend. (...)

Overwegingen

Inleiding

1. Op 2 februari 2010 heeft [vergunninghouder] een aanvraag om een revisievergunning ingediend voor de inrichting aan de [locatie 1] te Beers. De aanvraag is meerdere keren aangevuld en het college heeft drie keer een ontwerpbesluit ter inzage gelegd alvorens de gevraagde vergunning te verlenen. De aanvraag heeft onder meer betrekking op het wijzigen van de stalsystemen in de stallen 1 en 2 en een uitbreiding van het aantal dieren. Verder maakt het perceel aan de [locatie 2] te Beers niet langer deel uit van de inrichting. [appellant] woont aan de [locatie 2] te Beers en vreest dat de door hem ervaren overlast van het in werking zijn van de inrichting door de verleende vergunning wordt vergroot.

Toetsingskader

2. [appellant] betoogt dat het college van een onjuiste aanvraagdatum is uitgegaan, zodat het verkeerde recht is toegepast. Hoewel de aanvraag dateert van 2 februari 2010, is de aanvraag daarna zo ingrijpend aangepast dat deze volgens [appellant] moet worden geacht te zijn ingediend op een latere datum. In dit verband betoogt [appellant] dat de aanvraag is gewijzigd doordat het perceel [locatie 2] niet langer deel uitmaakt van de inrichting, dat de nieuwbouw van de stallen 10, 11 en 12 uit de aanvraag zijn geschrapt en dat het aantal te houden biggen in de stallen 6 en 8 in totaal met 1.788 biggen is vergroot. Verder zijn volgens [appellant] verschillende van de aanvraag onderdeel uitmakende rapporten en documenten gewijzigd. Op grond van het vorenstaande betoogt [appellant] dat het college de aanvragen onrecht heeft getoetst aan de Verordening geurhinder en veehouderij Cuijk 2008 van 30 juni 2008 in plaats van de Verordening geurhinder en veehouderij gemeente Cuijk 2013 van 16 december 2013. [appellant] verwijst naar de uitspraken van de Afdeling van onderscheidenlijk 29 juli 2009 (ECLI:NL:RVS:2009:BJ4067) en 19 augustus 2009 (ECLI:NL:RVS:2009:BJ5500).

2.1. Artikel 1.2, tweede lid, aanhef en onder a, van de Invoeringswet Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) luidt: "Het recht zoals dat gold onmiddellijk voor het tijdstip van inwerkingtreding van artikel 2.1 van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht blijft van toepassing op de voorbereiding en vaststelling van de beschikking op een aanvraag om een vergunning of ontheffing als bedoeld in het eerste lid of een aanvraag om een beschikking tot wijziging of intrekking daarvan, indien voor dat tijdstip een aanvraag is ingediend."

Artikel 5 van de Verordening geurhinder en veehouderij gemeente Cuijk 2013 luidt: "Indien een aanvraag om een milieuvergunning of een aanvraag om een Omgevingsvergunning voor de activiteit Inrichting is ingediend voor het aanhoudingsbesluit van 22 oktober 2013, blijft de geldende

geurnorm op het moment van indienen van de aanvraag van toepassing."

2.2. De aanvraag om een revisievergunning, zoals bedoeld in artikel 8.4, eerste lid, van de Wet milieubeheer (oud), dateert van 2 februari 2010. Volgens het bestreden besluit is de aanvraag op acht verschillende momenten aangevuld. In verband hiermee heeft het college drie keer een ontwerpbesluit ter inzage gelegd. Het college stelt zich op het standpunt dat belanghebbenden niet in hun belangen zijn geschaad doordat het steeds opnieuw een ontwerpbesluit ter inzage heeft gelegd. Het college stelt zich op het standpunt dat de aanvraag van 2 februari 2010 de grondslag voor het besluit vormt, omdat de latere aanvullingen van ondergeschikte aard zijn.

2.3. Aan de orde is de vraag of de aanvraag van 2 februari 2010 als grondslag voor het door het college te nemen besluit heeft te gelden, dan wel door de nadien ingediende aanvullingen niet meer als de oorspronkelijke aanvraag kan worden aangemerkt. Daarbij is met name van belang of de aanvullingen, op zichzelf maar ook in onderling verband beschouwd, van ondergeschikte aard zijn (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 27 november 2013, ECLI:NL:RVS:2013:2139). Het antwoord op die vraag bepaalt welk recht door het college moet worden toegepast.

2.4. Zoals onder 2.2 is overwogen, dateert de oorspronkelijke aanvraag van 2 februari 2010. Bij de aanvulling van 7 april 2014 zijn de stallen 10 en 11 en loods 12 uit de aanvraag verwijderd en is stal 9 aan de [locatie 2] uit de onderliggende vergunning als onderdeel van de vergunning aangevraagd. Daarbij is de woning aan de [locatie 2] op de plattegrondtekening als bedrijfswoning aangemerkt en deze woning staat om die reden niet meer in de berekening van de luchtkwaliteit van 7 april 2014.

Doordat het perceel aan de [locatie 2] inclusief de bedrijfswoning en stal 9 onderdeel uitmaken van de aangevraagde inrichting, ontstaat een andere inrichting dan waarvoor op 2 februari 2010 vergunning is gevraagd. Het college had de aanvraag van 7 april 2014 daarom als een nieuwe aanvraag moeten beschouwen die de aanvraag van 2 februari 2010 verving. Vervolgens lag er op 17 december 2017 opnieuw een nieuwe aanvraag voor, waarbij de bedrijfswoning en stal 9 aan de [locatie 2] als onderdeel van de inrichting zijn komen te vervallen. Gelet hierop had het college bij de beoordeling van de aanvraag uit moeten gaan van het recht zoals dat gold ten tijde van de aanvraag van 17 december 2017, waaronder de Wabo en de Verordening geurhinder en veehouderij gemeente Cuijk 2013. Het college heeft de aanvraag ten onrechte niet aan deze regelgeving getoetst. Het betoog slaagt.

Slotoverwegingen

3. Het beroep is gegrond en het besluit van 22 februari 2019 dient te worden vernietigd. Hierdoor behoeven de overige beroepsgronden geen bespreking meer. (...)

Noot

1. De datum van een aanvraag kan van groot belang zijn. Het oude recht kan diverse voordelen bieden, zoals een minder strikt toetsingskader of een snellere procedure. Vaak wordt bij een wijziging van regels in het overgangsrecht opgenomen dat bij de afhandeling van de aanvraag het recht geldt zoals dat gold ten tijde van de aanvraagdatum. Zo ook in de hier geannoteerde uitspraak. Maar, de aanvraag kan dan niet meer ongebreideld worden gewijzigd of aangevuld. In deze noot ga ik nader in op dit leerstuk, mede met het oog op de (nog steeds aangekondigde) aanstaande inwerkingtreding van de Omgevingswet.

2. Het uitgangspunt is dat het recht zoals dat geldt op het moment van besluitneming van toepassing is. Dat uitgangspunt is in ieder geval niet van toepassing als er in overgangsrecht een andere regeling is getroffen. Bij de inwerkingtreding van onder meer de Wabo is bepaald dat het oude recht van toepassing blijft op aanvragen die zijn ingediend vóór inwerkingtreding van de Wabo (artikel 1.2 lid 2 onder a Invoeringswet Wabo). Dat is ook het geval bij een summier aanvraag. De Afdeling heeft eerder geoordeeld dat de vraag of een aanvraag voldoende gegevens bevat voor een goede beoordeling daarvan, niet van belang is voor de toepasselijkheid van het genoemde overgangsrecht (ABRvS 1 mei 2013, ECLI:NL:RVS:2013:BZ9081). Aanvullingen op een aanvraag zijn dan ook nog mogelijk en leiden niet direct tot het verliezen van de aanvraagdatum. De aanvrager kan dan ook rekening houden met een aangekondigde nieuwe wet en in voorkomende gevallen kiezen of een aanvraag nog onder het oude recht wordt ingediend of pas na inwerkingtreding van een nieuwe wet. Uit de jurisprudentie over de overgang van de Wet milieubeheer naar de Wabo volgt wel dat indien een revisievergunning op grond van de Wet milieubeheer (oud) is verleend maar nog niet onherroepelijk is, wijzigingen op die vergunning ook nog volgens het oude recht moeten worden behandeld (ABRvS 16 januari 2013, ECLI:NL:RVS:2013:BY8552, *M en R* 2013/37 met noot ondergetekende). Als de aanvrager de nieuwe aanvraag onder het nieuwe recht behandelt wenst te zien moet er dus worden gewacht op de onherroepelijkheid van de onderliggende vergunning. Als gelijktijdig wordt besloten tot een wijziging op grond van de Wet milieubeheer (oud) vanwege een aanvraag die valt onder het overgangsrecht, én tot een ambtshalve wijziging op grond van de Wabo (nieuw) en er is sprake van nauwe verwevenheid tussen de betrokken voorschriften, dan is de Afdeling bevoegd om in eerste en enige aanleg conform de procesregels van het oude recht kennis te nemen van de beroepen (ABRvS 29 februari 2012, ECLI:NL:RVS:2012:BV7260, *M en R* 2012/89 met kritische noot van Van den Broek).

3. Hoewel de Afdeling onomwonden heeft uitgesproken dat het enkele feit dat er een aanvulling op een aanvraag wordt gedaan niet betekent dat de oorspronkelijke aanvraagdatum wordt verloren (ABRvS 1 mei 2013, ECLI:NL:RVS:2013:BZ9081, hiervoor aangehaald), is het niet zo dat er geen limiet zit aan de aanvullingen.

4. Er zijn verschillende uitspraken waar specifiek wordt ingegaan op de vraag of wijzigingen na de aanvraagdatum invloed hebben op het van toepassing zijn van het overgangsrecht. Ik merk voor de volledigheid op dat de exacte tekst van het betrokken overgangsrecht natuurlijk ook nog van belang kan zijn voor de vraag hoe het overgangsrecht moet worden uitgelegd en of een aanvraag nog kan worden aangevuld, maar over het algemeen staan dezelfde bewoordingen in de overgangsbepalingen. Ik wijs ter voorbeeld op de volgende uitspraken:

- ABRvS 1 juli 2009, ECLI:NL:RVS:2009:BJ1142, *JM* 2009/127, m.nt. Bokelaar: De onderhavige aanvraag was aangevuld en gewijzigd, voornamelijk ter verduidelijking van het ingediende aanvraagformulier. De wijzigingen zijn *niet van dien aard dat niet meer kan worden gesproken van dezelfde aanvraag*. De oude Wet stankemissie is dan ook van toepassing.
- ABRvS 29 juli 2009, ECLI:NL:RVS:2009:BJ4067, *JM* 2009/98, m.nt. De Vries: De ingediende aanvraag zag op een veranderingsvergunning voor één stal (voor, na uitbreiding, 52.800 vleeskuikens). Later is deze aanvraag omgezet in een revisieaanvraag die ook zag op de twee overige stallen van de inrichting (met 46.000 vleeskuikens). Dit is een *zodanig ingrijpend gewijzigde aanvraag* dat de nieuwe Wet geurhinder van toepassing is.
- ABRvS 19 augustus 2009, ECLI:NL:RVS:2009:BJ5500, *JM* 2009/128, m.nt. Bokelaar: In deze casus was de aanvraag meerdere malen en op verschillende punten gewijzigd, te weten met een nieuwe tekening, nieuw akoestisch rapport, luchtkwaliteitsrapport en een wijziging en aanvulling op dit laatste rapport, wat heeft geleid tot *een nader en gewijzigd ontwerpbesluit*. De *wijzigingen zijn zodanig ingrijpend* dat de nieuwe Wet geurhinder van toepassing is in plaats van de oude Wet stankemissie.

5. In de hier geannoteerde uitspraak verwijst de Afdeling niet naar voorgaande jurisprudentie (appellant beroept zich wel op de aangehaalde uitspraken van 29 juli 2009 en 19 augustus 2009). De Afdeling benoemt als doorslaggevend criterium *'of de aanvullingen, op zichzelf maar ook in onderling verband beschouwd, van ondergeschikte aard zijn'*. Hierbij wordt verwezen naar een uitspraak uit 2013 waar geen discussie was over overgangsrecht, maar wel de vraag centraal stond of er een nieuw ontwerpbesluit ter inzage diende te worden gelegd (ABRvS 27 november 2013, ECLI:NL:RVS:2013:2139). De Afdeling lijkt hiermee de beoordeling van de vraag of het oude recht conform het overgangsrecht van toepassing blijft gelijk te trekken met de beoordeling of er een nieuw ontwerpbesluit nodig is.

6. Daarbij is volgens mij het verschil dat bij de vraag of een nieuw ontwerpbesluit benodigd is, de Afdeling als tweede alternatieve toets hanteert *'dan wel aannemelijk is dat daardoor geen derden worden benadeeld'*. In 2018 heeft de Afdeling deze twee criteria (ondergeschikte aard of benadeling derden) expliciet genoemd bij beantwoording van de vraag of er een nieuw ontwerpbesluit benodigd was voor onder meer een milieuomgevingsvergunning (ABRvS 12 december 2018, ECLI:NL:RVS:2018:4089, *M en R*

2019/33, m.nt. ondergetekende). In 2020 en 2021 heeft de Afdeling deze overwegingen herhaald (ABRvS 9 september 2020, ECLI:NL:RVS:2020:2205 inzake het bouwen en afwijken van bestemmingsplan en ABRvS 17 maart 2021, ECLI:NL:RVS:2021:573 inzake onder meer een milieuumgevingsvergunning). Dit lijkt dan ook de consistente nieuwe lijn te zijn voor de vraag of er een nieuw ontwerpbesluit benodigd is. Dat deze tweede vraag of ‘aannemelijk is dat derden benadeeld zijn’ geen rol speelt bij de vraag welk recht van toepassing is, is begrijpelijk omdat het hier niet gaat om de functie van het ontwerpbesluit in de uniforme openbare voorbereidingsprocedure. Voor de vraag of de oude aanvraagdatum nog geldt is dus enkel van belang of de aanvullingen van *ondergeschikte aard* zijn. Daaruit volgt wel dat een nieuw ontwerpbesluit nodig kan zijn zonder dat het nieuwe recht van toepassing wordt, namelijk in de situatie dat derden worden benadeeld maar de wijziging wel van ondergeschikte aard is. Zoals uiteengezet in mijn noot in *Men R* 2019/33 acht ik die kans in de praktijk klein, zo niet verwaarloosbaar. Overigens biedt de Afdeling zichzelf ook nog wat ruimte bij de beoordeling van een dergelijke situatie door de woorden ‘met name’ te gebruiken bij de formulering van het algemene criterium (“*Daarbij is met name van belang of de aanvullingen, op zichzelf maar ook in onderling verband beschouwd, van ondergeschikte aard zijn*”).

7. Wel vind ik de feiten in de hier geannoteerde uitspraak opmerkelijk. Bij de eerste aanvulling op de oorspronkelijke aanvraag uit 2010 zijn in 2014 de stallen 10 en 11 en loods 12 uit de aanvraag verwijderd en is stal 9 toegevoegd. Daarbij is een woning op de plattegrondtekening als bedrijfswoning aangemerkt en deze woning staat om die reden niet meer in de berekening van de luchtkwaliteit. Vervolgens zijn bij de tweede wijziging in 2017 stal 9 en de bedrijfswoning juist weer uit de aanvraag gehaald. Als deze wijzigingen in samenhang worden gezien is het verschil tussen de oorspronkelijke 2010-aanvraag en de aanvraag waar uiteindelijk op beslist is enkel het *verwijderen* van de stallen 10 en 11 en loods 12 uit de aanvraag. Zonder verdere feitelijke informatie kan ik niet duiden of dit op zichzelf ook een niet-ondergeschikte wijziging is. De Afdeling lijkt echter alleen vanwege stal 9 en de bedrijfswoning van oordeel te zijn dat er sprake is van een wijziging van niet-ondergeschikte aard, en beoordeelt de twee wijzigingen van 2014 en de wijziging van 2017 apart van elkaar. Dat blijkt uit de bewoordingen “*Doordat het perceel aan de [locatie 2] inclusief de bedrijfswoning en stal 9 onderdeel uitmaken van de aangevraagde inrichting, ontstaat een andere inrichting dan waarvoor op 2 februari 2010 vergunning is gevraagd. Het college had de aanvraag van 7 april 2014 daarom als een nieuwe aanvraag moeten beschouwen die de aanvraag van 2 februari 2010 verving.*” De eerdere algemene overweging in de uitspraak “*Daarbij is met name van belang of de aanvullingen, op zichzelf maar ook in onderling verband beschouwd, van ondergeschikte aard zijn*” moet dan kennelijk zo worden uitgelegd dat als een wijziging zelfstandig niet van ondergeschikte aard is het niet uitmaakt dat deze wijziging later wordt teruggedraaid. De wijziging valt niet meer terug te nemen voor de beoordeling of er een wijziging van

ondergeschikte aard is; daar geldt dan niet voor dat de wijzigingen in samenhang moeten worden gezien.

8. Tot slot de Omgevingswet en welke lessen daarvoor van belang zijn. De Invoeringswet Omgevingswet (*Stb.* 2020/172) kent soortgelijke bepalingen als de Invoeringswet Wabo voor het overgangsrecht voor aanvragen. Het oude recht blijft van toepassing als voor de inwerkingtreding van de Omgevingswet een aanvraag om een besluit is ingediend (artikel 4.3 Invoeringswet Ow). Het overgangsrecht kan daardoor een lang leven leiden (zoals Michiels al opmerkte over het overgangsrecht behorende bij de Wet milieubeheer ter vervanging van de Hinderwet, *AB* 2001/43). In de hier geannoteerde uitspraak is echter wel al door de Afdeling een eenduidige regel geformuleerd voor de beoordeling van de vraag of de aanvraag zodanig is gewijzigd dat het niet meer als de oorspronkelijke aanvraag kan worden aangemerkt waardoor het overgangsrecht niet meer van toepassing is. De aanvrager is ook gewaarschuwd: een eenmaal aangevraagde wijziging kan niet meer worden teruggedraaid. Dat staat het indienen van een summier aanvraag zonder bijvoorbeeld benodigde onderzoeksrapporten vóór inwerkingtreding mijns inziens niet in de weg (zie ook de aangehaalde uitspraak van 1 mei 2013 onder 2 hiervoor). Maar als later ingediende onderzoeken tot wijzigingen van de aanvraag nopen is de oorspronkelijke aanvraagdatum allerminst zeker.

Anna Collignon

Men R 2021/57

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
10 maart 2021, nr. 201908107/1/R3
(Van Diepenbeek)
m.nt. T. Röttscheid

(Besluit mer; onderdeel D 11.3 bijlage Besluit mer)

Milieurecht Totaal 2021/7254
ECLI:NL:RVS:2021:516

Niet elk bedrijventerrein is een industrieterrein in de zin van categorie D 11.3 Besluit mer.

Anders dan [appellante] ziet de Afdeling de uitbreiding van een locatie ten behoeve van een bedrijf als dat van [vergunninghouder], dat handelt in bestratingmaterialen en bestratingmaterialen opslaat, niet als een uitbreiding van een industrieterrein in de zin van categorie D 11.3, kolom 1, van de bijlage bij het Besluit mer. De Afdeling merkt hierbij op dat uit de nota van toelichting bij het wijzigingsbesluit van het Besluit mer en het Bor ook blijkt dat het begrip "industrieterrein" beperkter moet worden uitgelegd dan het begrip "bedrijventerrein". Zo valt een meubelboulevard of bedrijfskantoor wel onder bedrijventerrein, maar niet onder industrieterrein, aldus de nota van toelichting. Anders dan waar [appellante] vanuit lijkt te gaan, is dan ook